

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes ærlig talt, at denne debat virker mere forvirrende end opklarende. Det lyder fra nogle ordføreres side – altså talsmændene for, at vi skal sige ja – som om det nu bliver muligt for EF at beskæftige sig med miljøet. Men det har været muligt hele tiden, og EF har gjort det.

Jeg står her med den betænkning, som blev afgivet forud for afstemningen her i folketinget om Danmarks medlemskab, og i flertalsudtalelsen er der et helt kapitel på en side, sp. 2809–10, som handler om, som det hedder i pkt. 8, miljøproblemerne. I dette kapitel får vi at vide, at selv om EØF-traktaten ikke indeholder specielle bestemmelser om foreningsbekæmpelse, så kan traktaten anvendes og er blevet anvendt til at gennemføre en række konkrete foranstaltninger i miljøbeskyttende henseende. Derefter står der en hel reklameskrivelse om alt det, som EØF-traktaten allerede før 1972 var blevet anvendt til med hensyn til sikring af miljøet, og så er der et skitseforslag af 24. marts 1972 med 6 stærke punkter om, hvordan man vil beskytte miljøet.

Det er altså noget, man har arbejdet med hele tiden. Vi kan være tilfredse med det eller utilfredse, men lad være med at bilde folk ind, at nu er det noget nyt: nu vil EF endelig til at beskæftige sig med miljøet. Det har man gjort hele tiden. Det har man taget sig fuldmagt til, og Domstolen har naturligvis også taget hensyn til, at man har udviklet den praksis.

Det, det drejer sig om, er, at man nu indsætter miljø specifikt i traktaten og dermed ophører det til at være også officielt og bindende, et traktatmæssigt anliggende, og dermed formindsker muligheden for nationale tiltag på miljøområdet. Den mulighed har ikke været formindsket indtil nu, hvor det altså har været sådan, at EF på en lang række områder, siden foretagendet blev stiftet, og efter at det danske medlemskab begyndte, har beskæftiget sig med miljø, arbejdet med det, givet direktiver på det område. Men vi har alligevel beholdt vores nationale suverænitæt på dette område, fordi det ikke har været knæsat i traktaten. Det skal det til at være nu – med de konsekvenser, som vi andre er bange for.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil da gerne foranlediget af hr. Ivar Nørgaards spørgsmål afdække hændelsesforløbet med hensyn til de forskellige holdninger til traktatændringer, for det er korrekt, som beskrevet af hr. Ivar Nørgaard, at det på Det europæiske Råds møde i Milano blev tilkendegivet fra britisk, græsk og dansk side, at man ikke fandt behov for nogen traktatændringer, ja, at man i det hele taget ikke fandt behov for nogen regeringskonference.

Så fik vi som bekendt regeringskonferencen, og som jeg beskrev i mine indledende bemærkninger i dag, skete der jo efterhånden det, at England fra at have været modstander af traktatændringer svingede over til den holdning, at nu kunne man gå ind for traktatændringer. Det stod også på et tidligt tidspunkt klart, at Grækenland kunne acceptere traktatændringer.

Derfor skete der det, at Danmark på et tidspunkt under regeringskonferencen fremlagde en række danske forslag til traktatændringer, og jeg kan tilføje: danske forslag, som i vidt omfang i dag er at finde i den færdige reformpakke. Vi kom nemlig bl.a. med forslag vedrørende miljø og arbejdsmiljø og forskellige sociale spørgsmål, og det er stort set de danske forslag til traktatændringer, der i dag ligger i reformpakken. Jeg forstår, at det er det, der har dannet baggrund for diskussionen mellem hr. Ivar Nørgaard og hr. Kofod-Svendsen, hvor jeg deler hr. Kofod-Svendsens forundring over, at man i markedsudvalget har accepteret, at regeringen lægger disse forslag til traktatændringer frem, og så bagefter vil bebrejde regeringen, at den ikke tilstrækkelig tydeligt har sagt, at der aldrig kan blive tale om traktatændringer. Det er der da oprigtig talt en vis mangel på logik i.

Vi lagde forslag frem til traktatændringer fra dansk side. Vi har diskuteret det grundigt i markedsudvalget. Vi lagde for øvrigt mange flere forslag frem i markedsudvalget, end vi lagde frem på regeringskonferencen, men vi pillede nogle fra, da vi måtte forstå på et flertal i markedsudvalget, at man dér ikke fandt det klogt at lægge de pågældende forslag frem. Men vi måtte forstå det sådan, at der ikke var flertal imod os i markedsudvalget for at lægge de forslag frem, som vi rent faktisk lagde frem, og det var som nævnt